Ч. 100. Субота 18 (5) мая 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — П. Міністер др. Коритовский до виборців.

„Neue fr. Presse“ оголошує розмову свого львівского кореспондента з одною визначною личностию політичною польскою, котра в бувшім „Колі польскім“ займає управляюче становище. Та польска личність заявила, що правительство тепер в своїх офіцияльних часописях стверджує, що вислід виборів не єсть для него несподіванкою. Коли дійстно правительство сподівало ся, що з заведенем загального голосованя всї умірені партиї будуть знищені, та в такім случаю можна здогадувати ся, що ті сторонництва, які тепер побідили, будуть для держави пожиточнїйші. Однако примір Німеччини і Франциї — говорила та личність — повинен би бути пересторогою, що побідивші сторонництва цїлком не будуть працювати в користь держави.

Стараючи ся о міский мандат Подґужа Бохнї-Велички, п. Міністер скарбу др. Коритовский звернув ся з письмом до провідників виборчих комітетів і бурмістрів, яке широко стали коментувати німецкі часописи, а польскі дневники подали єго в цїлости в окремих прилогах. Виборча відозва п. мін. Коритовского відзначає ся спокійним, річевим тоном, без фраз і обіцянок, а порушує найважнїйші квестиї найблизшої державної політики, з еї всїми рефлєксами на становище коронних країв і народів.

На першім місци ставить п. Міністер скарбу угорску справу і зазначивши, що спадщина, яку теперішний кабінет переняв в тім взглядї, не була дуже принадна. Від р. 1897 відношенє межи обома державами не було упорядковане на спосіб, приписаний конституциєю, а оборот, який взяла справа угоди від часу заключеня торговельних договорів, приневолив теперішний кабінет взяти назад угодові проєкти, умовлені в 1903 р. межи пп. Кербером — а Сельом, бо в той спосіб отворила ся відповідно до зміненого стану річи дорога до нових, всї угодові квестиї обнимаючих переговорів. Від вісьмох місяців ведуть оба правительства ті переговори дуже вичерпуюча і при тім наскрізь льояльно з обох сторін. Як небудь річи і уложать ся, наше відношенє до Угорщини єсть вже по части усталене до р. 1915, взглядно 1917 торговельними договорами, заключеними з заграницею на підставі спільної цлової териториї. Окрім сего маємо право, на случай, коли угода не доведе ся до збутя, поступити самостійно після власної думки. Чи угода настане, чи нї, трудно предвидїти. Особисто др. Коритовский думає, що так. Бож цїлий напрям нашого нинїшного сьвітового господарства наклонює держави, часто зовсїм чужі собі, до взаїмних союзів на економічнім поли. О скількож більше то відносить ся до двох державних орґанізмів, злучених тїсно від віків як Австрия і Угорщина, які під неодним взглядом прямо доповнюють себе. Австрийске правительство не єсть звязане в нїякім напрямі, має під кождим взглядом зовсїм свобідну руку. Очивидно згодить ся тілько на уклад, відповідаючий інтересам Австриї і монархії. Вже в найблизших днях одержить угорске правительство операт, в якім у відповіди на починені ним пропозициї всї квестиї дотично економічної угоди будуть розслїджені і уняті в конкретній формі проєктів законів.

Звертаючись до справ близше обходячих наш край, др. Коритовский вказує на широку економічну проґраму, яку теперішнє правительство зазначило собі на самім початку свого урядованя, що ставить собі за завданє піднесенє країв економічно оставших позаду. Наш край не домагає особливо на поли шкільництва, комунікациї і санітарних уряджень і тому вже яко мінїстер скарбу старав ся з кандидат при ужитю буджетових надвижок з р. 1904 звернути на сю цїль обильнїйші средства, що минула державна рада приняла з повним вдово-

---

4)

На селї.

(З росийского — А. Чехова).

(Дальше).

Дївчата, що сиділи і лежали на печи, дивили ся в долину, не кліпаючи очима. Здавало ся, що їх було дуже богато, зовсїм як херувими в облаках. Оповіданя їм подобались; они зітхали, здрігали ся і блїдли зі страху, то з утїхи, а бабки, що оповідала цікавійше, як инші, слухали, не дихаючи і боялись рухати ся.

Мовчки лягли спати і старі, вражені оповіданями, думали про се, яка то гарна молодість, коли за нею, яка-б она не була, лишають ся самі радісні, ніжні спомини, та яка то страшна і холодна ся смерть, що стоїть вже за порогом — ах, лїпше про неї і не думати! Лямпка згасла. І здавалось, начеб пітьма і два віконця, ярко осьвічені місяцем, і тишина і скрип колиски нагадували лишень про се, що житє вже минуло, не верне ся нїколи...

— О, Господи! — зітхнула котрась з женщин.

Хтось тихесенько застукав до вікна. Мабуть Текля вернулась. Ольга встала і вийшла на двір. Коло дверий, притулена до стіни, стояла Текля, зовсїм гола. Она тремтїла вже з холоду, дзвонила зубами і при яснім сьвітлї місяця виглядала блїда, гарна і якась дивна.

— За рікою поганцї мене розібрали... — сказала. — До дому йшла так, без одежі...

— Та ходи до хати! — сказала Ольга, також починаючи дрожати.

— Коби старі не побачили...

Ольга метнулась до хати, принесла свою сорочку і спідницю, одягнула Теклю а відтак обі тихо, старуючись не стукати дверми, вийшли до середини.

Стара щось пробурмотїла і знову стало тихо. Лише Текля заплакала нараз голосно, але зараз таки здержалась і лиш зрідка хлипала, все тихше і глухше, поки не замовкла.

— Спи, ластівонько, спи, — шептала Ольга, загортаючи Теклю — всьо забудь...

Ще добре не розвиднїлось, як Мария встала і вийшла на двір доїти корову. Вийшла і бабка. Тодї Микола, що не спав цїлу ніч, злїз з печи. Виняв з зеленої скринки свій фрак, надїв єго і підійшовши до вікна, усьміхнув ся. Потім обережно зняв фрак, сховав до скринки і знову ляг.

VI.

До Жукова приїхав пан — так називали в селї станового пристава (комісаря старовства). В селї було лише сорок два нумери, але податкових залеглостий назбиралось більше, як на два тисячі. Становий заїхав до коршми, де випив дві склянки чаю, а потім вибрав ся пішки до хати старости (війта), де вже чекала на него товпа податкових довжників. Староста, Антип Сїдельников, чоловік молодий — єму було поверх 30 лїт — був острий і все держав сторону начальства, хоч сам був бідний і податки платив неправильно. В містї він не був і нїяких книжок не читав, але звідкись набрав ся ріжних учених слів і любив уживати їх в розмові, за що люди єго поважали, хоч і не все розуміли.

Покликали до хати нашого старого Осипа. Він вийшов згорблений, з податковою книжкою в руках і подивив ся смирно на станового, що сидїв за столом і щось записував. Коло стола стояв, сплївши руки на грудях, Антип Сїдельников.

— Він винен, ваше високоблагородіє, 119 рублів — сказав староста. — Перед Великоднем як дав рубля, так від тої пори анї копійки.

Пристав, худий, старий вже чоловічина, підніс очи на Осипа і спитав:

— Чомуж то так, братчику?

Старий почав оповідати широко та неясно про якісь нещастя чи пригоди, плутав ся і все обертав ся до селян, як би взивав їх на сьвідків. Єго лице почервонїло, а очи стали острі, злі...

— Я не розумію, по що ти то всьо говориш — сказав пристав. — Я лиш питав, чому не платиш податків?

— Не годен!

— Сї слова без результату, ваше високоблагородіє — сказав староста. — Дійстно родина Чікільдеїв недостаточної кляси, але будьте ласкаві спитати инших, а причина вся — горівка і притім зухвалість. Без нїякого розуміня.

Пристав записав щось і звелїв Осипови забрати ся.

Таке було й з иншими довжниками. Пристав поробив записки і від'їхав, а не минуло й пів години, як Антип Сїдельников уже виносив з хати Чікильдеєвих самовар. За ним ішла бабка і кричала пискливо:

ленем. Для нашого краю постановлено будову цілого ряду клінік і наукових інститутів, як також піддержки в справі будови льокальних зелізниць, переломлюючи дотеперішну засаду, що держава не повинна будувати зелізниць в Галичині, яко нерентуючих ся.

Уздоровлене краєвих фінансів, яке вже в минулім парляменті було предметом праці палати послів, лежить особливо на серци кандидатови, а єго довголітна діяльність в краю на становищи керманича скарбової адміністрациї подає єму заохоту, що до того завданя приступає із знанєм потреб Галичини і єї населеня. В тім взгляді покликує ся др. Коритовский на управильнене пропінацийної справи, в якім він брав визначну участь а яка становить важну суспільну користь для населеня.

Всяке скріплене коронних країв кандидат називає скріпленем монархії і тому єго посольскі обовязки і старане о піднесене Галичини не будуть колідувати віяк з єго офіцияльним становищем міністра. Галичина єсть в першій лінії рільничим краєм і тому треба для неї старати ся передовсім о скультивоване тисячів моргів неужитків, щоби подвоїти, потроїти продукцию і не тілько зарадити тим способом нестерпимій дорожні, але і піднести рільничий експорт. Акция кола реґуляциї рік і забудованя гірских потоків скристалізувала ся вже в соймовім законі, який небавом стане оголошений, а разом з законом з р. 1901 призначує з гори 50 мілїонів корон на сю ціль з державних фондів. Дальшим способом двигненя нашого рільництва буде піднесене цін за войскові ремонти, установлене знатних годівляних премій і утворене ремонтових стаднин для краєвої оборони.

Практичним средством до двигненя краєвого добробиту уважає кандидат задержане в краю нашого інтеліґентного і пильного робітника, який тепер іде за границю і за Океан на заробітки. А то може стати ся тілько через розвинене великого промислу, який навіть ремеслу і рукоділю не шкодить, а як раз по хвилевій кризі відроджує єго і зміцнює. В тій цїли п. Мінїстер внесе в новій палаті наново проєкт утвореня центральної каси для стоваришень, яка достарчувала би рукодільничим і рільничим союзам обильного а дешевого кредиту; се приспішило би так гарно зачатий в нашім краю рух асоцияциї.

Задля помочи слабшим економічно верствам, уважає п. Мінїстер доконечним завданєм будучої посольскої палати; обезпечене робітників на старість і випадок неспосібности до праці в рамах фінансової можности і специяльних відносин краю. В сім напрямі австрийский парлямент випередив би всї инші парляменти в Европі. Згадавши попередно вже здобуте управильнене платнї урядників, кандидат, що вийшов сам з урядничого стану, займе ся ревно справою заради обдовженю урядників. Вкінци згадує про справу салїн і їх урядників та прислуги, що особливо дотичить населеня Бохнї і Величчки.

В национальній квестиї зазначує постулят, щоби всякі зміни в национальнім станї посїданя наступили тілько на підставі дійстного порозуміня і щоби жадному народови не відбирано против єго волї национальних прав, в історичнім посїданю яких він находить ся. При тім висказує кандидат надію, що на сім тлї є можливе порозумінє з руским народом, так що будучий руский клюб в квестиях монархії як і в економічних квестиях краю піде рука в руку з Поляками. Заявою толєранциї для віроісповідань і обрядів кінчить др. Коритовский сю часть свого письма, признаючи отверто, що від ставленя загальної проґрами виключно політичної здержує єго нехіть, яку завсїгди мав до пустих, хотяй би грімких кличів і кличиків. „В цїлім моїм житю і діяльности — каже — я завсїгди був і є ворогом неужиточних борб і крамол віроісповідних, клясових і сторонничих, які нищать овочі совістної праці“.

Наконець прирікає кандидат своїм виборцям, що на случай єго вибору він вступить до польского Кола, яке своєю солїдарностию представляє чималу силу, що дуже часто мало нагоду заманіфестувати ся, а в послїднім часї надало виборчій реформі напрям, згідний з автономістичними і практичними вимогами, здійснило удержавнене північної зелїзниці, реформу ґрунтових кних, нафтовий закон і приготовило ґрунт для важних автономічних реформ, переведених соймом підчас послїдної сесиї.

— Не дам! Не дам тобі, проклятий!

Сїдельников ішов скоро великими кроками, а баба гнала за ним, ледви не падаючи, горбата, роз'ярена; хустка їй злїзла на плечі, сиве волосє розвівалось на вітрі. Нараз она станула і стала бити ся в груди кулаками та кричати ще голоснїйше, співучим голосом, немов ридаючи:

— Православні християни, хто в Бога вірує! Ой батеньки, мене скривдили! Ой рідненькі, згнобили! Ой голубчики, ратуйте!

— Бабо, бабо! — сказав остро староста — май розум в своїй голові!

Без самовара в хатї Чікильдеєвих стало зовсїм сумно. Було щось понижаючого в тій недостачі, щось обидливого, начеб хатї нараз забрали єї честь. Лїпше було б, як би староста взяв і виніс стіл, всї лавки, всї горшки — не виглядало би так пусто. Бабка кричала, Мария плакала і дївчата дивлячись на неї, також плакали. Старий Осип, чуючи ся виновним, сидїв в куті похмуро і мовчав. І Микола мовчав. Бабка любила і жалувала єго, але тепер забула на свою прихильність, кинулась на него з лайкою, з докорами, махаючи єму кулаками попри саме лице. Она кричала, що то він всему винен. Дійстно, чому він присилав так мало, коли сам в листах хвалив ся, що заробляв в „Славяньскім базарі“ на місяць по 50 рублїв? Чого він сюди приїхав та ще з родиною? Як він умре, то за які гроші єго ховати?.. І жаль було дивитись на Миколу, Ольгу та Сашу.

Старий кахикнув, взяв шапку і пішов до старости. Вже темнїло. Сїдельников щось майстрував коло печи, надуваючи щоки; був чад. На лавці рядом стояло пять самоварів. Осип перехрестив ся до образу і сказав:

— Антип, покажу ласку, віддай самовар! Христа ради!

— Принеси три рублї, тодї дістанеш.

— Не годен я!

Антип надував щоки, огонь гудїв і шипів, відбиваючись в самоварах. Старий помняв шапку і сказав, подумавши:

— Віддай!

Чорнявий Антип виглядав уже зовсїм чорним і подобав на ворожбита. Він звернув ся до Осипа і промовив остро та скоро:

— Від земского начальника все залежне. В адміністративнім засїданю двайцять шестого дня можеш заявити повід до свого невдоволеня словесно або на письмі.

Осип нїчого не розумів, але вдоволив ся тим і пішов до дому.

За десять днїв знову приїхав становий, побув з годину і поїхав. В ті дни було зимно і вітер; ріка давно вже замерзла, а снїгу все не було і люди мучились без дороги.

Якось раз у сьвято перед вечером сусїди зайшли до Осипа посидїти, побалакати. Говорили напотемки, бо робити було гріх і огню не запалювали. Були деякі новини, досить неприємні. Так, в двох, трох хатах забрали за податок кури і післали до волостного правлїня, а там они виздихали, бо їх нїхто не годував; брали і вівці і як везли їх повязаних, перекладаючи в кождім селї на иншу фіру, одна здохла. А тепер рішали питане: хто винен?

— Земство! — казав Осип. — А хтож?

— Таки земство.

Земство було всему винувате — і податковим залеглостям і неврожаям, хотяй анї один не знав, що значить земство. А се пішло від тодї, як богаті селяни, що мали свої фабрики, крамницї, заїздні доми, побули трохи земскими „гласними“ (членами повітової ради), стали чогось невдоволені і потім зачали лаяти земство у своїх фабриках та коршмах.

Поговорили про се, що Бог не дає снїгу, треба возити дрова, а по груді анї їздити анї ходити. Давнїйшими часами розмови в Жукові були далеко цікавійші. Тодї кождий старий мав такий вид, якби крив якусь тайну, якби щось знав і чогось дожидав; говорили про грамоту з золотою печаткою, про роздїли, про нові землї, про скарби, натякували на щось; а тепер не мали Жуківцї нїяких тайн, цїле їх жите було як на долони, у кождого на очах, і они могли говорити лише про біду та їду, про се, що нема снїгу... Посидїли мовчки і знов згадали за кури та вівцї і стали рішати, хто винен.

— Земство! — промовив Осип.

— А хтож-би! — повторили другі.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 17-го мая 1907.

— Іменованя. П. Мінїстер просьвіти затвердив професора універс. дра Йос. Семирадского, консерватором для справ секциї І. для повітів політичних: Бережани, Броди, Городок, Жовква Збараж, Зборів, Золочів, Камінка струм., Львів, Мостиска, Перемишляни, Рава руска, Сокаль, Тернопіль, Чесанів, Яворів; та професора універс. дра Александра Колессу, консерватора для справ секциї III. для архівів руских в повітах: Бережани, Броди, Городок, Жовква, Збараж, Зборів, Золочів, Камінка струм., Львів, Мостиска, Перемишляни, Рава руска, Сокаль, Тернопіль, Чесанів, Яворів і для округа міста Львова, в почестнім уряді консерватора центральної комісиї для памятників штуки і памятників історичних на дальших пять літ.

— Загальні збори львівского „Сокола“, які не відбули ся вчера з причини браку кількох членів до приписаного етатутом комплету, відложено на день 22 мая (середа) о 7 год. вечером. Порядок дневний той самий, що мав бути оногди.

— Дрібні вісти. Руский театр переїхав з нинїшним днем з Перемишля до Ярослава. — З днем 16-го с. м. заведено складницю почтову в Ненадівці, повіта кольбушівского, сполучену з урядом почтовим в Соколові к. Ряшева за помочию почти курсуючої помежи Ряшевом а Соколовом. — О концесию на аптики внесено 26 подань; з того 11 на Львів, 3 на Бучач, 4 на Коросно, а по однім на Чортків, Перемишляни і Станиславів. — В виду нових случаїв скажености псів у Львові, знесене заострених приписів що-до поступованя з псами, не може бути переведене. Міский псярник винищив до вчера 363 псів. — В Потенштайн, в Баварії вдарив оногди грім в дерево і убив стоячих під ним 5 людий.

— Огні. В Дорогошеві великім коло Куликова згоріло дня 13 с. м. кільканайцять господарств, з чого 10 було обезпечених в „Днїстрі“. В послїдних часах були огні також в отсих місцевостях: в Жеребках, скалатского повіта (5 господарств було обезпечених в „Днїстрі“), в Заболотцях брідского повіта (6 господарств обезпечених в „Днїстрі“), в Добрівлянах, стрийского повіта (6 господарств обезпечених в „Днїстрі“), в Грусятичах, бобрецкого повіта (6 загород обезпечених в „Днїстрі“), в Курилївці, лежайского повіта (4 господарств обезпечених в „Днїстрі“), в Сушици, хирівского повіта, де між иншим згоріло приходство, і в Колици, дрогобицкого повіта, де згоріла церква.

— З Самбора пишуть: Після ухвали послїдних загальних зборів „Народного Дому“ з дня 9 мая, загальні збори, яких предметом буде вибір нової дирекциї і ради надзираючої, відбудуть ся дня 30 мая о 2 год. з полудня в читальни „Просьвіти“. Загальні збори з дня 9-го мая відложили

послїдне своє рішенє в справі скріпленя або евентуального розвязаня товариства до 30 мая і на сих зборах наступить скріпленє і вибір нової дирекциї і ради надзираючої, або евентуально рішить ся розвязанє товариства, наколи покажесь, що введенє сего товариства в Самборі є неможливе. З огляду на вагу справи просить ся о численну участь. Збори відбудуть ся без огляду на число членів.

— **Нещасливі пригоди.** Зарібниця Катерина Юрина наймила помешканє при ул. Сушівського ч. 20, а що властитель дому не хотів казати вибілити хати, то комірниця взяла ся сама до тої роботи і унала при тім з крісла так нещасливо, що зломила ключицю (кість коло шиї) від правої руки. — При наповнюваню фляшок пивом на складї Віксля при ул. Татарскій, експльодувала вчера одна фляшка, а куснї скла покалїчили досить сильно робітника Йосифа Зуба в лице. Рану під оком аж треба було єму зашити. В домі при ул. Сінявскій ч. 29 впала півторалїтна дитина Рінґової, жінки маляря, до кипятку в мисцї на земли, приготовленого до якоїсь фарби і попарила ся тяжко. — Естера Вальдманова з Жовкви, вискочила з кінного трамваю підчас їзди і впавши, розбила собі голову.

— **Терпеливого злодїя** зловлено тиждень тому назад в ночи в Берлинї при ул. Альбрехта перед помешканєм якогось купця в хвили, коли він з вкрадженими річами і годинником хотів втїкати. При переслуханю признав ся він, що єсть помічником мулярским, називає ся Павло В. і має лїт 19 та єсть сином загально поважаної родини. Він вже день перед тим закрав ся був до помешканя купця, котрий жиє в дружбі з єго родичами і спав там під лїжком. Забавні були зізнаня купця і єго жінки. Она прилагодила собі була в пятницю хлїб з маслом і поставила на столї, щоби мала готовий, коли верне до дому. Коли в ночи шукала за хлїбом, він десь в непонятний спосіб був пропав. На другий день в полудне були гості у купця і всї забавляли ся весело, коли нараз зачули в спальни якийсь шелест. Отже заглянули до спальнї, а жінка купця сказала ще, чи то може не кітка влїзла до комнати. Але під лїжко нїхто не заглядав, де лежав вломник і в снї обертав ся і зробив тим шелест. Він полежав длятого аж доти, доки купець зі своєю жінкою не пішов до театру. Тодї то вхопив він кілька штук одїня і забрав годинник та хотів як раз втїкати, коли єго арештовано.

— **Велика і мало що не кровава авантура** настала була вчера о 1 год. по полудни на ул. сьв. Николая. Ученикови ґімназияльному Германови Постови, котрий переходив тою улицею, вирвав якийсь злодій годинник з кишенї. Найблизші з публики добачили то і пустили ся в погоню за злодієм. Коли один з них здогонив єго, тоді злодій вийняв два ножі і кинув ся на него. Зробило ся збіговиско і публика зачала боронити ся а злодій кидав ся на найблизше стоячих Волод. Липетецкого, Мих. Лозиньского і Давида Арнольда, ученика ґімназ., та мало що їх не поранив. Аж полїциян роззброїв злодія і відвів єго на інспекцию полїциї. Тут показало ся, що небезпечний називає ся Евген Ґуґель і від многих лїт єсть добре знаний полїциї.

— **Смерть усмирительки зьвірів.** З Вінер-Найштадт доносять: Молоденька усмирителька зьвірів тутешної менажериї Цецилія Вінклер, закінчила оногди траґічним способом житє. Підчас представленя зайшла она до клїтки з медведями, щоби показати, як то усмирює ся і дресує ся дикі зьвірі. Один з медведів не хотів слухати, а коли она вдарила єго гарапом, він вкусив еї в колїно. Публика не добачила того, що стало ся, але панна Вінклер занедужала тяжко ще тої самої ночи а по перенесеню еї до шпиталю умерла там внаслїдок укушеня медведем.

— **Загадочна смерть в театрі.** В пятницю вечером, коли публика зачала сходити ся на представленє до театру Соловцова в Києві, добачено на ґалєриї чоловіка, котрий сидїв згорблений на ступенях переходу і не рушав ся. Чоловік той робив враженє помершого, отже завізвано сейчас поготівлю ратункову, котрої лїкар сконстатував, що чоловік той не лиш не жиє, але навіть помер перед кількома годинами, бо тїло зачинає вже розкладати ся. Щоби то була смерть неприродна, на то не було нїяких знаків, отже припускають, що він помер нагло. Полїция перешукала кишенї помершого і знайшла в них 100 рублїв готівкою, золотий годинник і паспорт, виставлений на імя ґр. Кароля Ґрабского. Здогадують ся, що Ґрабский зайшов підчас проби до театру і тут помер нагло.

Телєґрами.

Відень 17 мая. Звістний вже вислїд всїх виборів в Дальмациї. Вибрано іменно 8 послів (в тім 5 з партиї хорватскої, 2 Сербів, 1 з чистої партиї права), а потрібні ще три вибори тїснїйші.

Берно морав. 17 мая. Заступник маршалка краєвого др. Гуґо Фукс помер сеї ночи в Карльсбадї, де перебував на курациї.

Безїєр (полуд. Франция) 17 мая. Відбула ся тут демонстрация перекупок торгових, котрі рушили перед будинок меровства, щоби там запротестувати против того, що в недїлю підчас походу робітників, занятих у виноградниках, не вивішено хоругви на будинку меровства. Прийшло до бійки з полїциєю. Товпа розлючена вистрілами, які дав один з полїцийних вояків почала облягати будинок, вивалила зелїзними дручками браму і викинула на площу меблї з двох бюр та підпалила їх. Відтак манїфестанти втекли. Пізнїйше пробовано вивалити ще другу браму, але безуспішно. Підчас тої бійки зранено 10 осіб. Полїция і завізване войско боронили площі перед будинком меровства. Відтак настав спокій. Рада міста подала ся до димісиї.

Париж 17 мая. На вчерашній радї кабінетовій мінїстер справ заграничних Пімон подав до відомости, що від француского посла в Марокку одержав телєґрафічне повідомленє, що султан згодив ся на жаданя Франциї, поставлені в цїли узисканя сатисфакциї за убитє др. Мошана.

Петербург 17 мая. Комісия Думи, що займала ся розсмотром проєкту закона в справі свободи совісти, відкинула внесенє заступників лївицї, заявляючись за роздїлом церкви від держави. Комісия признала, що рішенє що до подібних справ лежить поза кругом еї дїланя. Постановлено радити над предложенєм правительства.

Господарство, промисл і торговля.

Важне для господарів, товариств просьвітних і крамниць.

— В справі закупна жужлевої муки або томасівки, званої також томасиною оповіщує краєва хемічно-рільнича стация досьвідова в Дублянах в числї 13 Провідника Кружків рільничих що слїдує:

Адольф Ґлязер в Йорданові продає томасину з написом в трикутнику „Мучка жужлева 90%“ ґарантована по 6 К за готівку, а по 7 К на сплату. Аналїза сеї томасини надісланої п. Квірином Пнячком до оцїнки до ч. 338 виказала 1 і 74 сотних відсотків квасу фосфорового, розпускаємо в 2 прц. квасї цитриновім. Вартість сеї томасини числячи по цїнї фабричній за 1 кільоґр. 41 сотиків виносить 71 сот. за 100 кільоґрамів. Позаяк наш бідний несьвідомий рільник платить за ню по 6 або 7 К, то легко обчислити, як страшенно використують єго несьвідомість.

Наші дотеперішні пересторогн не богато помагають, бо селянин оцїнює штучні навози не після їх дїйстної вартости, лиш після їх цїни. Годї єму зрозуміти, що навози куплені дешево нїчого не вартують, бо ріли не дадуть такого корму, якого она потребує, они суть лише средством розбишацкого визиску бідного селянина. Щоби конче охоронити наш нарід від такого визиску, відносимо ся до наших просьвітних товариств і крамниць, які находять ся нинї майже в кождім селї і просимо прийти нам в поміч. Ви, що поставилисьте собі за мету бути розсадниками економічного відродженя нашого народу, не позвольте, щоб чужі, а ворожі нам гандлярі визискували єго і возьміть продаж штучних навозів або томасівки, в свої руки. Ми прийдемо Вам з порадою, дамо як найдогіднїйші условія продажи штучних навозів, а зиски, які з сего будете мати, обернете на добро власне. Ми в шестім і семім роцї нашого єствованя вже зиски з ріжнородних предприємств віддалисьмо нашому народови, з котрого ті зиски малисьмо, 2560 корон датками на народні цїли. Кромі сего ми платимо нашому народови від удїлів 7 процент, а від щадниць 5 проц. від ста. Всї ті зиски, які має наш нарід від нашої інституциї, були би пропали в карманах ворожих нам сил, вже час проте зрозуміти свій власний інтерес і взяти ся щиро до економічної працї. Надїємо ся, що поклик наш не буде голосом вопіющим в пустини, но трафить до переконаня наших товариств просьвітних і крамниць, сотворить силу охороняючу наш нарід від визиску, а яку не поборють і найпідступнїйші, несовістні гандлярі. — *Дирекция Спілки для господарства і торговлї в Перемишли.*

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).